

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΥΠΟ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ Μ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

(15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1894—15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1895)

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1895

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνοργάνωσις εἰς δεκτοὶ πάντες δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα καὶ αἱ εἰρήνες συνεργατῶν καὶ καλλιτεχνιῶν. Ἀγγελλοῦ μετ' εἰκόνων. Συνοργαζοῦν δεκτοὶ εἰς χαρτονομίσματα παντὸς ἔθνους, προκληρωσάτι.

Ἐκαστὸν φύλλον ἀριθμ. 15 Πόλις εἰς τὰ κίβητα καὶ πρακτικὰ βία. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8 χρυσ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λυγία καὶ καλλιτεχνικά ἔργα τῆς Φύσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὀδὸς Βουλῆς ἀριθ. 7 καὶ ὁδὸς Κυνοσάργους ἀριθ. 34. — ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτερ. δρ. 8, — Ἐξωτερ. φρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Γνωστοποιήσεις, ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως. — Ἡ φύσις εἰς τὸ πέμπτον αὐτῆς ἔτος, ὑπὸ Φρ. Πρίντεζη. — Οἱ σεισμοὶ καὶ οἱ σεισμολόγοι, ὑπὸ Φ. Π. — Σεισμικὴ στατιστικὴ, ὑπὸ Φρίκ. — Ἐπιγράμματα σιωπητικὰ εἰς παντοῖα μνημεῖα, εἰς τάφον ἱατροῦ. Εἰς τάφον ἀρτοποιοῦ. Εἰς τάφον κριτοῦ ποιητικῶν ἀγωνισμάτων, ὑπὸ Ἀλ. Γιακουμίδου. — Οἱ βασιλεῖς, (μετ' εἰκόνων) ὑπὸ Ροῦ. — Πεζὰ ποιήματα. Τὸ νέφος, ὑπὸ Δ. Καλογεροπούλου. — Χριστιανικαὶ ἀναμνήσεις, ὑπὸ Δαμβουνέλλη. — Γνώμαι μισογύνου, ὑπὸ Ι. Φιλίππου. — Εἰς τὸ λεῦκωμα Π. Ἰσχυρίδου, ὑπὸ Γ. Πολίτου. — Γαλλίδος οὐκείας. Ἐκ τῶν τῆς Καρ Σερέλ. — Εἰς τὴν παερίδα μου Ἰθάκην, ὑπὸ Ν. Γ. Καρ. — Αἰνίγματα. — Ἀλληλογραφία τῆς Φύσεως. — Ἀγγελλοῦ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ παρὸν φύλλον, 1ον τοῦ πέμπτου ἔτους ἀποσταλήσεται καὶ πρὸς πάντας τοὺς φιλομούσους καὶ φιλοπρόδους, μὴ διατελοῦντας συνδρομητὰς τῆς ΦΥΣΕΩΣ, παρακαλουμένους νὰ κρατήσωσιν αὐτό, ἐὰν ἐπιθυμῶσι νὰ γίνωσι τοιοῦτοι, νὰ τὸ ἐπιστρέψωσι δὲ πρὸς ἡμᾶς ἀνεξόδως, ἐὰν τούναντίον.

Ἡ ΦΥΣΙΣ, ὡς γνωστόν, ἀνελλιπῶς ἐκδιδόμενη ἀπὸ τετραετίας, εἶναι τὸ μόνον ἐβδομαδιαῖον ἑλληνικὸν εἰκονογραφημένον περιοδικὸν σύγγραμμα, ὅπερ διαπραγματεύεται πάντα τὰ ζωτικὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας· μεταδίδει ὑγιεῖ καὶ ὠφελίμους γνώσεις, δημοσιεύουσα πᾶν ὅ,τι αἱ τέχναι, ἐπιστήμαι, ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις εἰς φῶς ἐκάστοτε φέρουσι, μετὰ λαμπρῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, καὶ ἐκθέτουσα διὰ τερπνῶν ἀνεκδότων διηγημάτων, μεταφράσεων, ἠθικῶν ἐξιστορήσεων καὶ παραδόσεων, τὰς εἰκόνας τοῦ κοινωνικοῦ ἡμῶν βίου μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς χάριτος καὶ ἀκριβείας, καθισταμένη οὕτω βαθμηδὸν ἀποταμίευμα πάσης πνευματικῆς τρυφῆς καὶ ἀπολαύσεως.

Ἡ τετραετής μέχρι τοῦδε ὑποστήριξις τοῦ φιλοπρόδου κοινοῦ καὶ οἱ τέσσαρες προηγούμενοι τόμοι τῆς ΦΥΣΕΩΣ ἀποτελοῦσι κορωνίδα τηλαυγῆ τῆς ἀληθείας ταύτης.

Ἡ Διευθύνσις.

Η ΦΥΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΜΠΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΤΟΣ

Διὰ τοῦ παρόντος φύλλου τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν σύγγραμμα εἰσέρχεται εἰς τὸ πέμπτον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ἔτος καὶ εὐελπί ἐπὶ τῇ προθύμῳ πάντοτε καὶ εὐγενεῖ ὑποστηρίξει τῶν φιλομούσων καὶ φιλοπρόδων αὐτῆς ἀναγνωστῶν, θαρραλέως προσβαίνει εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ σκοποῦ, ὃν ἀρχῆθεν ἔταξεν, ἥτοι τὴν μετάδοσιν ὑγιῶν καὶ ὠφελίμων γνώσεων καὶ ἰδεῶν παντὶ φίλῳ τῆς προόδου καὶ τοῦ καλοῦ, καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐξάσκησιν τῆς διανοίας, διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἐκάστοτε ἐκλεκτῆς καὶ δοκίμου ὕλης, πρωτοτύπου καὶ ἐκ μεταφράσεων, ἐν γλώσῃ γλαφυρᾷ καὶ καθαρευούσῃ, συνοδευομένης μετὰ καλλιτεχνικῶν εὐρωπαϊκῶν τε καὶ ἐγχωρίων εἰκόνων. Ἐκ καθήκοντος δὲ πρὸς τοὺς ὑποστηρίζοντας ἡμᾶς τοσοῦτον ἐκθύμως μέχρι τοῦδε ἠθικῶς τε καὶ ὕλικῶς, ἡμετέρους ἀξιοτίμους καὶ φιλοπρόδους συνδρομητὰς, ἀπὸ καρδίας ἐκφράζομεν τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μας ἐπὶ τῇ ἰκανοποίησιν ταύτῃ τῶν ἡμετέρων κόπων καὶ θυσιῶν, ἣτις

ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἐγγύησις τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν, ὅπως θαρραλέως προβαίνωμεν εἰς τὴν ἐκδοσιν τοσοῦτον ἐπιπονωτάτου ὅσον καὶ ὠφελιμωτάτου τοῖς πᾶσι ἔργου, ὑπισχνούμενοι ὅπως καὶ εἰς τὸ μέλλον οὐ μόνον παυσώμεθα ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ καὶ διὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ὁδοῦ, ἀλλὰ καὶ καταγινόμενοι περὶ τὴν ὅσον ἔνεστι βελτίωσιν τοῦ ἡμετέρου τούτου περιοδικοῦ συγγράμματος.
Φ. Πρίντεζης.

ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΛΟΓΟΙ

Μεταξὺ τῶν ἀλύτων ἐπιφυσικῶν φαινομένων ἀναντιρρήτως συγκαταλέγεται καὶ τὸ ζήτημα τῶν σεισμῶν, τῶν ὁποίων τὴν πηγὴν καὶ τὴν αἰτίαν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν ἠδυνήθη ἔτι νὰ ἐξακριβώσῃ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὰ σεισμικὰ φαινόμενα μόνον ἀπὸ τριακονταετίας καὶ ἐντεῦθεν ὑπήχθησαν εἰς ἐπιστημονικὴν ἔρευναν, ἰδρυθέντος μάλιστα νέου κλάδου ἐπιστημονικοῦ τοιοῦτου, τῆς σεισμολογίας, πλὴν μέχρι σήμερον οὐ μόνον μένει ἄλυτον τὸ ζήτημα τῆς προελεύσεως καὶ τῶν αἰτίων τῶν γηίνων τούτων κραδασμῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἐπιστήμονες, τεισμολόγοι αὐτοκλήτως κληθέντες, εἰς δύο στρατόπεδα διαιρεθέντες καὶ εἴτα εἰς ἄπειρα, ἴδιαν περὶ σεισμῶν ἰδέαν ἔχουσι. Δι' ὅπερ, ὁσάκις οἱ σεισμοὶ προτροπάδην ἐπέρ-

χονται και απροδοκῆτως επιφέρουσι τὸν τρόμον και τὴν σύγ-
χυσιν, καταστρέφοντες πόλεις και κοινωνίας, πάντες μὲν οὗτοι
τρέβουσι τοὺς ὀφθαλμούς, ἀναμνηστικῶς μόνον τότε τὸ ἐπάγ-
γελμά των και προσποιούμενοι ὅτι τὰ πάντα γινώσκουσι, πλὴν
οὐδὲν προσιπτότες· οἱ δὲ πανοσισταὶ ἀναζητοῦντες εἰς τὰ πολυ-
ἀριθμα ἡμερολόγια και τὰς ἀπειροὺς τῶν σεισμολόγων προφη-
τείας, ἀνευρίσκουσι που συμπληρωτικὰς ἡμερομηνίας ἐφ' ὧν ἐρει-
δόμενοι στεντορείως διαδίδουσι, κατόπιν βεβαίως ἐορτῆς, τὸν ὀρι-
σμὸν τῶν σεισμῶν τούτων. Τὸ νόστιμον δὲ, ὅτι οἱ μὲν θιασῶται
τῶν τοιούτων γελῶν προφητειῶν μόνον αὐτοὶ ἐπιδείκνυνται, ὡς
φυσικῶς ἀνεύθυντοι, οἱ δὲ ἐργάται αὐτῶν ὑποχωροῦσι καὶ λογικῶς,
ἵνα μὴ πλείω γελοιοποιηθῶσι.

Οἱ σειμοὶ ἐξακολουθοῦν, αἱ πόλεις καταρρέουσι, ὁ κόσμος
ἀδμονεῖ, οἱ δὲ σεισμολόγοι ἐπεγεύρονται τοὺς ἄμους ἢ ἀρκοῦνται
να συμβουλευθῶσι ἵνα ἐντρομον λαὸν νὰ μὴ κλένῃ πλεόν τὸς
οἰκίας του, ν' ἀποφεύγῃ συγκεντρώσεις πληθυσμῶν ὑπὸ τὰ
μεγάλα κτίρια, και τὸ κωμικώτερον δημοσιεύουσι πομπωδῶς
ρήγματα ἐδάφους, ἀριθμούς κραδασμῶν! ἀναβλύσεις και στει-
ρώσεις πηγῶν ὑδάτων, καθιζήσεις και ἀναζήσεις πόλεων και
ὄρεων (χωμάτων τὸ γε νῦν ἔχον!) και στατιστικὰς σεισμολο-
γικῶν φαινομένων. Περὶ δὲ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐξακριβώσεως τῶν
αἰτίων τῶν σεισμῶν, τῆς ἐξακολουθήσεως ἢ μὴ αὐτῶν, τῆς στε-
ρεότητος τοῦ ἐδάφους ἢ οὐ και τῆς ἐξαφαλίσεως τῶν ἀτόμων
και τῆς κατοικίας αὐτῶν, οὐ φροντίζει Ἰσχυαλιεῖς. Ἀγανακτοῦ-
μεν δ' ἔτι, ὅσακις ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἐν καιρῷ τῶν τελευταίων
σεισμῶν τῆς Ζακύνθου, ἀπὸ κλητῶς τῆς σεισμολογίας, ὁ κ. Φόρ-
στερ, πρόελεγε και καθυσύχαιε τοὺς κατοίκους τῆς ἀτυ-
χοῦς ἐκείνης νήσου, ὅτι αἱ σεισμολογικαὶ αὐτοῦ παρατηρήσεις
ἐπειθον αὐτὸν περὶ τῆς ἐντελοῦς καταπαύσεως τῶν δονήσεων και
τῆς ἀφόδου προσελύσεως τῶν κατοίκων εἰς τὰς ἐστίας των. Ἀ-
κριβῶς τὴν ἐπιούσαν τῆς προφητείας ταύτης, ἕτερος φοβερός σει-
σμός συνεπλήρωσε τὸ μοῖραρον ἔργον τῆς καταστροφῆς και ἐρημώ-
σεως τῆς ὠραίας ἐκείνης ἀτυχῆς νήσου!

Καὶ μολαυτὰ μερικὸι διατείνονται και θέλουσι νὰ πιστεύ-
σωμεν, ὅτι ἔχομεν ἐπιστήμην σει σ μ ο λ ο γ ι α σ! Ἄς ἴδω-
μεν.

Αἱ τῶν σεισμολόγων τούτων γνῶμη περὶ τῆς ἀπότροποιου
μετακινήσεως, μεταπτώσεως, καθιζήσεως, ἀναζήσεως, διχασμοῦ,
ἐμφανισμοῦ και ἐξαφανισμοῦ τοῦ γήινου κατα τόπους ἐδάφους
κτλ. περὶ τὴν σφαιρὰν μας εἰσι πλείστη, διάφοροι και ποικί-
λοι. Κατὰ τοὺς μὲν αἰτία τούτων εἶναι ἡ περιφλεγματικὰ καταστά-
σις τοῦ κέντρου τῆς γῆς, ὅπερ τείνει κατὰ περιόδους και τό-
πους νὰ ἐξατμισθῇ, διὰ μέσου τοῦ ἀπεσκληρημένου φλοιοῦ τῆς
γῆς. Κατὰ τοὺς δὲ εἶναι ἡ μεταλλικὴ φύσις τοῦ ἐδάφους εἰς
τὰ μέρη, ἐνθα οἱ σειμοὶ γίνονται, διατεινόμενος, ὅτι ὑπὸ τὴν
γῆν συμβαίνουσι χημικαὶ συνθέσεις και ἀποσυνθέσεις, ἐπιφέ-
ρουσαι τὴν ἀναστάσειν τοῦ ἐδάφους. Κατ' ἄλλους αἰτία αὐ-
τῶν εἶναι οἱ σχηματιζόμενοι ἀτμοὶ ὑπὸ τὸν φλοιὸν τῆς γῆς,
ὅτινες τείνουσι νὰ ἐξέλθωσι εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν και μὴ εὐρί-
σκοντες διόδον, ἐκδιώκουσι τὰ ποικίλα στρώματα τῆς γῆς μετα
δυνάμεως, προσενοῦσης κραδασμοῦ τοῦ φλοιοῦ. Κατ' ἄλλους εἶναι
αὐτὸ τὸ ὕδωρ, ὅπερ εἰσρέον κατόπιν μεγάλων ὑδάτων ὑπὸ τὴν
γῆν, ἐξικνέεται εἰς θερμὰ στρώματα, προσενοῦν διὰ τῆς ἐπαφῆς
αὐτοῦ πρὸς θειοῦχος οὐσίας κλονισμῶν τῆς ἰσορροπούσης κατα-
στάσεως αὐτῶν. Κατ' ἄλλους ἀφορμὴ τῶν σεισμῶν εἶναι ἡ βαθ-
μηδὸν βαίνουσα ἀπόψυξις τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς. Κατ' ἄλλους
αἰτία τούτων εἶναι τὸ ὑψιτάμενον κατ' αὐτοὺς σεισμικὸν ρεῦμα
(ὅπως τὸ ἠλεκτρικὸν κτλ.) ὅπερ ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς γῆς δι-
ηκον, διακλαδοῦται εἰς διάφορα σημεῖα τῆς περιφερείας τῆς γῆς,
ἐπηρεάζον και μεταμινοῦν αὐτὰ. Κατ' ἄλλους εἶναι αὐτὸς ὁ
ἠλεκτρισμός, ὅστις συσσωρευόμενος ἐν τινι σημείῳ τῆς γῆς
κατὰ προτίμησιν τῆς φύσεως αὐτοῦ, πρὸς μεταλλικὰς οὐσίας
ἐκεῖ εὐρισκομένας, παλαίει μετὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἠλεκτρισμοῦ
πρὸς ἀποκατάσειν τῆς ἰσορροπίας. Κατ' ἄλλους ἡ ἕρησσις
τῆς ἀτμοσφαιρας, ἀνομβρία και ὑπερβολικὴ θερμότης, κατ'
ἄλλους ἐπίδρασις τῆς σελήνης, πλανητῶν κτλ. και κατ' ἄλ-
λους ἄλλαι ἀφορμαὶ και αἰτία, ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμὸς και χῶ-
ρος ἐναυθα.

Τὴ νὰ πιστεύσωμεν και παρδεχθῶμεν ἐξ ὅλων τούτων;
Χᾶος και σύγχυσις!

Ἡμεῖς ὀφείλομεν, ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῆς πνευματικῆς προόδου
και τῆς ἀντιλήψεως και ἀνατρέχοντες εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ σύμ-
παντος, τὴν σύστασιν τοῦ ὀρωμένου οἰκοδομηματος και τὴν ἐξελίξι-
ν

τῆς γεωλογίας και ἀστρονομίας, ν' ἀποκρούσωμεν τὰς φαντασιώδεις
δοξασίας τῶν συγγρόνων τούτων σεισμολόγων, τῶν δημιουργούν-
των τὴν πλάνην, και στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀψευδοῦς ἀληθείας
μῖαν και μόνην λύσιν τοῦ μοιραίου τούτου ζητήματος ν' ἀπο-
δεχθῶμεν, τὴν τῆς ἐξελίξεως, ἢ τοῦ γενέσεως, ἀκμῆς και παρα-
μῆς παντὸς φθοροῦ, ἢ τοῦ ὕλικου συμφορήματος. Σύνθεσις και
ἀποσυνθεσις, χημικὴ λειτουργία τῶν κοσμικῶν δυνάμεων, ἰδοῦ
τὸ ὀρώμενον σύμπαν, ἡ φύσις. Ἄν δὲ ἐξ ἀνάγκης, ἐκ φόβου,
ἐξ ὑπερβολικῆς αἰσθητικότητος γινώμεθα μέτοχοι τῶν σεισμικῶν
φαινομένων, δηλ. τῶν συνθέσεων και ἀποσυνθέσεων μερῶν τινῶν
τῶν κοσμικῶν δυνάμεων τῆς ἡμετέρας σφαιρας, ἐκ λόγων και
φυσικῶν ἀναγκῶν, περιορίζοντες τὸν νοῦν μας τοπικῶς, αἰτοῦν-
τες τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος και ἀδυνατοῦντες νὰ εὐρωμεν
αὐτὴν, δὲν πρέπει ν' ἀδικῶμεν ἑαυτοὺς, καθὼτι δὲν λαμβάνο-
μεν τὸν ζήτημα ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς του. Τὸ αἴτιον, ἡμῶν τὴν
πηγὴν τῶν σεισμῶν ἐπὶ διαφόρων μερῶν τῆς γῆς ἀναζητήσω-
μεν εἰς τὴν ἀρχικὴν κατασκευὴν τοῦ σύμπαντος και ἐκείθεν τὴν
ἀφετηρίαν τῶν σεισμῶν λαμβάνοντες, εὐρωμεν τὸ φῶς. Οὕτως
τὸν σύμπαν ἐπλάσθη κατόπιν ἡμετέρας σφαιρας, ἐκ λόγων και
ἐνώσις τῶν ποικίλων στοιχείων, ἀτινὰ ἀπαρτίζουσι αὐτό. Κατὰ
δὲ τὸν μακροαῖωνα χρόνον, ὅστις ἐμεσολάβησε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς
τῆς ἀφετηρίας τῶν στοιχείων τούτων μέχρι σήμερον, ὅσοιαι κι-
νήσεις, ἀναστατώσεις και σειμοὶ δὲν ἐγένοντο; Ἡ δὲ γῆ ἐξε-
ταζομένη ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην, πρὶν ἢ ὁ ἄνθρωπος ἀναφανῆ
ἐπ' αὐτῆς, ὅπως μεταβολὰς και κινήσεις δὲν ὑπέστη; Μετὰ
τὴν ἐμφάνισιν δὲ τοῦ ἀνθρώπου, πόσοι κατακλινομοί, σειμοὶ,
καθιζήσεις ἐδάφους και πλημμύραι δὲν ἐγένοντο; Βαθυηδὸν δὲ
δὲν παρατηροῦμεν ὅτι ἡ γῆ ὀλονεν βαίνει εἰς μίαν καταστασιν
ἰσορροπίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύστασιν αὐτῆς μετ' ὅλων των ἐπ'
αὐτῆς ἐνοργάνων ὄντων; Ἡ φύσις αὐτῆς δὲν βελτιοῦται βαθ-
μηδόν; Ἡ γῆ, αἱ θάλασσα, τὰ φυτὰ, τὰ ζῷα δὲν βελτιοῦνται;
Δὲν παρατηρεῖται κλιμακῆδὸν διαφορὰ ἀπὸ πέντε χιλιάδων ἐτῶν,
τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν, τριῶν χιλιάδων ἐτῶν και ἐντεῦθεν;

Ἀναντιρρήτως ἡ γῆ δὲν ἀφίκετο ἐπὶ εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτῆς, ἵνα
κατὰ τὸν ἀναπόδραστον αὐτῆς νόμον παρακμάσῃ, ὁ δὲ ἄνθρω-
πος τῆς σήμερον εὐρίσκειται εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐργασίας τῆς
τελειοποιήσεως αὐτῆς, ἴσως δὲ παρέλθωσι πολλὰ γενεὰ ἀκόμη,
ἕως ὅτου ὁ ἄνθρωπος τῆς μελλούσης ἐκείνης γενεᾶς ἴδῃ τὴν
κατοικίαν του ἐπὶ φλοιῷ στερεῷ, οὐδὲως πλεόν ἐπηρεαζόμε-
νου ὑπὸ σεισμῶν.

Πόσοι δ' ἀναγινώσκοντες τὴν ἱστορίαν τοῦ Νῶε δὲν ἐπόθησαν
νὰ ἦσαν ἐντὸς τῆς κιβωτοῦ του και νὰ ἐδλεπον τὴν γῆν μετὰ
τὸν κατακλινομόν; Και πόσοι μετὰ πέντε, δέκα χιλιάδες ἐτη,
ἀναγινώσκοντες ὅτι ἡ γῆ ἐσειέτο κατὰ τὸ 1894, δὲν θ' ἀπο-
ρροῦσι ἐπὶ τοιαύτη ἰδιοτροπία τῆς γῆς και θὰ νομίζωσι τοῦτο ἐπι-
στημονικῶς ἀδύνατον;

Ἐν τούτοις οἱ σειμοὶ συμβαίνουσι, οἱ σεισμολόγοι οὐδὲν
δύνανται φυσικῶς νὰ ἐξακριβώσωσι, ἢ δὲ γῆ ἐκτελεῖ ἀκωλύτως
τὴν ἐργασίαν τῆς κραδαινομένης κατὰ νόμου φυσικῆς ἀρχῆς
αὐτῆς διαγεγραμμένους πρὸς τελειοποίησιν τοῦ σύμπαντος, ὁ δὲ
ἄνθρωπος θὰ ἐρχεται και παρέρχεται ἐντεῦθεν, και ἀδιάρρονον
ἂν ἡ κατοικία αὐτοῦ καταρῆ ἢ και ὁ ἴδιος θνήσκη. Τοῦτο ὡς
φαίνεται, εἶναι τὸ ὀλιγότερον κακὸν ἀπέναντι τῆς ἀρμονίας, προ-
βδου και τελειοποιήσεως τοῦ σύμπαντος, ἢ τοῦ γενέσεως ἀκμῆς
και παρακμῆς τοῦ κόσμου. Ὅπως ὁ σκόληξ οὕτω και τὸ σύμ-
παν ἔχη τὴν ἀρχὴν και τὸ τέλος του, τὴν γένεσιν, ἀκμὴν και
παρακμὴν του.

Φ. Η.

ΣΕΙΣΜΙΚΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Οἱ σειμοὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων χρόνων μνημονεύ-
ονται. Οὕτως ὁ Θουκυδίδης ἀναφέρει ὅτι οἱ κατὰ τὸν Πελοποννη-
σιακὸν πόλεμον συμβάντες σειμοὶ κατέστησαν ἐντελῶς πιστευτὰ ὅ-
σα μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐλέγοντο περὶ σεισμῶν. Κατὰ τὸ ἔτος
427 π. Χρ. ἐγένοντο και τότε σειμοὶ τῆς ἐν τε Ἀθήναις και ἐν
Εὐβοίᾳ και ἐν Βοιωτοῖς και μάλιστα ἐν Ὀρχομενῷ οἱ δὲ σειμοὶ
οὗτοι ἐξήκολούθησαν και αὐτοῦ ἐπιγεγομένου θέρους. Και περὶ
τούτους τοὺς χρόνους, τῶν σεισμῶν κατεγόντων, τῆς Εὐβοίας ἐν
Ὀροβίαις ἡ θάλασσα ἐπανεληθῆσα ἀπὸ τῆς τότε οὕσης γῆς και
κυματωθεῖσα ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι και τὸ μὲν κατέκλυσε,
καὶ δὲ ὑπενώστῃς και θάλασσα νῦν ἐστι πρότερον οὕσα γῆ. . . .
και περὶ Ἀγαλάτην τὴν ἐπὶ Δοκροῖς τοῖς Ὀπουρεῖοις νήσῳ
παραπλησία γίνεται ἐπικλήσις και τοῦ τε φρουρίου τῶν Ἀθηναίων

παρεῖλε και νεῶν ἀνειλυμένων τὴν ἐτέραν κατέαζεν, κλπ. »
(Θουκ. γ' 87, 89. Δ. ὀδώρ. 12, 59).

Ὁ Ἡρόδοτος (δ'. 28) ἀναφέρει σεισμοὺς ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Κατὰ
τὸ ἔτος 464 π. Χ. φοβερός σεισμός κατέστρεψε τὴν Σπάρτην, φε-
νεύτας πλεόν τῶν 20,000(;) ἀνθρώπων (Διόδωρ. ια'. 63). Ἐν ἔτει
380 π. Χ. ἀκατὰ τὴν Πελοπόννησον ἐγένοντο σειμοὶ μεγάλοι
και κατακλινομοὶ χώρας και πόλεων ἐπιστοὶ (ἀπίστουτοι). Οὐδέ-
ποτε γάρ ἐν τοῖς ἐπῆνοι χρόνοις ἐγένοντο πάθη τοιαῦτα περὶ πόλεις
Ἑλληνίδας κτλ. (Διόδωρ. 15, 48).

Ἐπίσης φοβερός ἦτο ὁ σεισμός ὁ καταστρέψας τὴν Πομπηίαν και
τὸ Ἐρκοῦλάνειον ἐν ἔτει 63 μ. Χ. ἦτοι 16 ἐτη πρὸ τῆς τελικῆς
πανωλεθρίας τῶν πόλεων τούτων διὰ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Βασουῖου.
Ἡ Ἀντιόχεια τῆς Συρίας σχεδὸν κατεστράφη ὑπὸ σειμοῦ τῷ 115
μ. Χ. παρουσία τοῦ αυτοκράτορος Τραϊανῶν, ὅστις και αὐτὸς ἐ-
τραυματίσθη.

Ἐπὶ Ἀνωτῶν Πίου ἀκλόνος τῆς γῆς συνέβη φρικώδης περὶ
τὴν Βεθύναν και τὸν Ἑλλήσποντον, ἐξ οὗπερ πλείους πόλεις κατέ-
πεσον, μάλιστα δ' ἡ Κόζικος ἔπαθε (Ζωναρὰ ιβ'. 1). Ἡ Ἀντιό-
χεια πάλιν ἐν ἔτει 458 μ. Χ. ἐσειέθη ἐκ βάθρων, κατὰ δὲ τὸ ἔτος
526 συνέβη ἐκεῖ ἡ τρομερωτάτη πανωλεθρία, ἣν ἀναγράφει ἡ ἱστο-
ρία τοῦ κόσμου, ἀπολεσθέντων 250,000 ἀνθρώπων, συρρευσάντων
ἐκεῖσε ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Ἀναλήψεως. Ἡ βασίλειά μάλιστα τοῦ
Ἰουστιανου ὑπῆρξε μισθὴ σεισμῶν. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐκλονίσθη
σφοδρότατα ἐν ὄλῳ 40 ἡμέρας ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Ὡσαύτως
ἐπὶ Διόντου τοῦ Ἰσαύρου (717 μ. Χρ.) συνέβη φοβεροὶ σεισμοὶ ἐν
Κωνίπολι καὶ Βιθυνίᾳ ἐπὶ Κωνσταντινίου τοῦ Κορροῦμου ἐν Συ-
ρία Παλαιστίνῃ, Ἑλλάδι, Σικελίᾳ και Καλαβρία, ἐπὶ Μιχαῆλ τοῦ
Θεοφίλου ἐπὶ Νικηφόρου ἐπὶ Κωνσταντίνου Δούκα και ἐπὶ Ἀλεξίου
Κομνηνοῦ κατὰ τὴν Ἀνατολήν.

Ἐκ τῶν σεισμῶν τῶν νεωτέρων χρόνων σημαντικώτεροι εἶναι οἱ
ἐξῆς. Τῷ 1692 ἐν Port-Royal τῆς νήσου Ἰαμάικα (Δυτ. Ἰνδιῶν)
αἴφνης κατεκλίθη βαθείως τὸ ἔδαφος ὀλοκλήρως τῆς πόλεως, εἰς
ἐκτασιν 1000 στρεμμάτων, εἰσώρμησε δὲ ἡ θάλασσα και κατέκλυσε
τὰ πάντα.

Ὁμοίως ἐν τῇ νήσῳ Ἰάβα τῷ 1772 διαρκούσης ἐκρήξεως μεγά-
λου τινος ἡφαιστείου, κατεκλίθη μεγάλη ἐκτασις τῆς νήσου, πε-
ριλαμβάνουσα 40 χωρία και μάλιστα ὅρος μήκους 15 μιλίων και
πλάτους ἐξ, και διὰ τοῦ ἐπελθόντος θαλασσοῦ κατακλινομοῦ ἀπώ-
λοντο 3,000 ἀνθρώποι.

Ὁ μέγας σεισμός τῆς Λισσαβῶνος συνέβη τὴν 1 Νοεμβρίου 1755
πρῶτον κατέρρευσαν αἱ πλείστα οἰκίαι τῆς πόλεως, κατακλινοσάσι
60,000 ἀνθρώπων. Ἡ θάλασσα ἀπεσώρη ἀλλὰ μετ' ὀλίγην ὥραν
ἐπανῆλθεν ὀρηκτικῶν, ἐν εἰδει γιγαντιαίου κύματος ὕψους 50—60
ποδῶν, ὅπερ κατέκλυσε ἅπαν τὸ πῆδον τῆς καταστροφῆς. Τὰ
πλησιέστερα ὄρη ἐσειέθησαν μετὰ φοβερᾶς βίας και ἐσχίσθησαν
ποικιλοτρόπως, τὰ πλείστα δὲ θύματα και λείψανα τῆς πόλεως
κατεπλήθησαν εἰς τὰς ἐρωγμάς τοῦ ἐδάφους.

Ἡ αὐτῇ δόνησι ἐγένετο αἰσθητὴ και ἐν Ἑλβετία, Γερμανία,
Σουηδία, Ἀγγλία, Δυτικαῖς Ἰνδιαις και Βορείῳ Ἀμερικῇ.

Κατὰ τὰ ἔτη 1782 — 86 ἐν ταῖς Ἑνωμέναις Πολιτείαις συνέ-
βαιον διαρκῶς σειμοὶ ἐν μόνῳ τῷ ἔτει 1783 ἐσημειώθησαν 946
δονήσεις, ἐξ ὧν αἱ 501 ἦσαν τοῦ πρώτου βαθμοῦ ἐντάσεως.

Ὁ σεισμός τῆς Νέας Μαδρίτης τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν, τῷ 1811
εἶναι κατὰ τὸν Οὐμβῶλτ σπάνιον παράδειγμα σειμοῦ διαρκέσαντος
ἀνευ διακοπῆς ἐπὶ πολλοῦ μήνας, μακρὰν παντὸς ἡφαιστείου.
Ἐκεῖ ἐπὶ πολλὸν χρόνον τὸ ἔδαφος ἐσειέτο, κυματοειδῶς ἀπὸ ΒΑ
πρὸς ΝΔ, διεργηγμένο πολυτρόπως και ἐξασφενδόνιζε πηλὸν και ὕ-
δωρ εἰς ἀρκετὸν ὕψος, χιλιάδες δὲ τῶν κατοίκων ἀπώλοντο.

Ὁ σεισμός τῆς Χιλῆς τῷ 1822 ἀνύψωσεν ὀλόκληρον τὸ ἔδαφος
τῆς χώρας, τὸ κείμενον μεταξὺ τῆς σειρᾶς τῶν Ἄνδεων και τῆς
παραλίης (ἦτοι ἐκτασιν 100,000 τετρ. μιλ.) κατὰ 1-2 μέτρα, ἔ-
κτοτε δὲ διατηρεῖται ἡ ὕψωσις αὐτή.

Ὁ σεισμός τῆς Νεαπόλεως τῆς Ἰταλίας τῷ 16 Δεκεμβρίου 1857
διήρκεσεν ἕνα περίπου μῆνα, και παραδόξως ἐφείσθη τῆς αὐτῆς πό-
λεως, ἐνῶ ἐν τοῖς περιχώροις και καθ' ὅλην τὴν ἑπαρχίαν Νεαπό-
λεως ἀπώλοντο 25,000 ἕως 40,000 (κατὰ τινας) ψυχῶν.

Τῷ 22 Μαρτίου 1859 ἡ πόλις Quito τῆς Ν. Ἀμερικῆς κατε-
στράφη ὑπὸ σειμοῦ και τὰ θύματα ἀνῆλθον εἰς πολλὰς χιλιάδας
ἀνθρώπων. Κατὰ Ἰουῖον δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὀλόκληρον τὸ λεκανο-
πέδιον τοῦ Μεξικοῦ ἤρημάθη διὰ ἰσχυροῦ σειμοῦ.

Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ἔχομεν τὸν σεισμὸν τῆς Ἰτα-
λικῆς νήσου Ἰσχίας, τὸν σεισμὸν τῆς Πελοποννήσου τοῦ 1886, τὸν
τῶν Θηβῶν τοῦ 1892, και τὸν περυσινὸν τῆς Ζακύνθου.

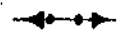
Ποίη.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΚΩΤΙΚΑ ΕΙΣ ΠΑΝΤΟΙΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

(Ἐστάλησαν μετ' ἄλλων εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Φιλολογικὸν
ποιητικὸν διαγωνισμόν τοῦ ἔτους 1892).

Εἰς τάφον ἱατροῦ.

Ἐν τῇ ζωῇ λαμπρὸς ποτε και ἐξοχότης ἤμην
Ἀφῆσας λίαν εὐφημον εἰς τοὺς ἀνθρώπους μνήμην
Κατηλθὼν νῦν ὑπὸ αὐτὸ τὸ πρό ποδῶν σου χῶμα
Ὁσδερχείας μου δεινῆς κλείσας προῶρως τ' ὄμμα.
Τοὺς ἀσθενεῖς μου προσπαθῶν νὰ σώζω ἐξ ὀδύνης
Διέτασσον καθάρσιον ἢ κόκκουσ ἐκ κινίννης.
Αἱ συνταγαὶ μου αἱ σοφαὶ ζωὴν αὐτοῖς γλυκεῖαν
Παρέχουσι, ἐπανεφέρων τὴν πρώτην των ὑγείαν.
Ὡ, πάντοτε ἐκ τῆς μακρᾶς και θανασίμου πάλης
Τοὺς ἑσῶς ἐγκαίριος σταγῶν ῥευστοῦ ἐκ τῆς φιάλης.
Πλήν ἂν διὰ πολυειδῶν φαρμάκων μου, ποικίλων,
Ἐσῶσα πλείστους τῶν ἐχθρῶν, και πλείστους ἐκ τῶν
[φίλων,
Δὲν ἐδυνήθην φάρμακον νὰ εὐρω ἐν και ἰμόνον
Ὅπως σποδὸν μὴ με πατῆς εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον!

Εἰς τάφον ἀρτοποιοῦ.

Τὸν ἄρτον, τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν μόνην τοῦ ἀνθρώπου
Ἐποίησιν, φίλοι, πάντοτε μετὰ μεγάλου κόπου.
Τὸν ἄρτον πλὴν ἀπώλεσα, κ' ἐδῶ ὑπὸ τὸ χῶμα
Ἀναπολῶ τὸν κλίβανον και τῶν ὀπτῶν τὸ χρῶμα!
Πόσοι ἀμνοὶ και ὄρνιθες παρίσταντο ἐμπρὸς μου!
Πόσοι παχεῖς ἀλέκτορες τοῦ ἀδηφάγου κόσμου.
Πόσον ἀβρὰ και ῥόδινα και τὰ ἀμνία ἦσαν
Ὡν κ' εἰς τὸν τάφον μου, ἐδῶ, δὲν λησμονῶ τὴν κνίσσαν!
Ἄλλ' ἤδη, διαβάτα μου, κείμεναι ἐντὸς μνημείου
Τὸ τέρμα φθᾶς τοῦ πάντοτε πολυπαθοῦς μου βίου.
Ναί, ὁ δοτῆρ ἐγὼ ζωῆς ἀπάντων τῶν ἀνθρώπων
Ζωὴν γλυκεῖαν ὠλεσα ὑπὸ αὐτὸν τὸν τόπον!

Εἰς τάφον κριτοῦ ποιητικῶν ἀγωνισμάτων.

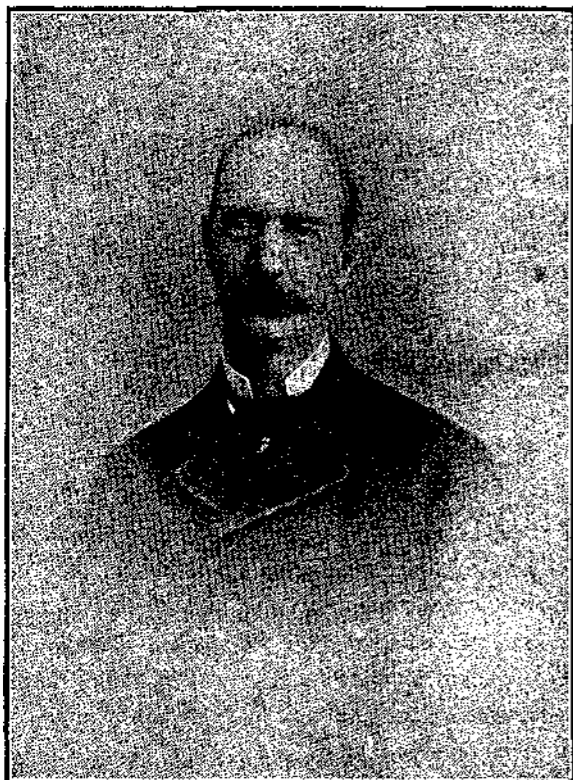
«Μὴ κρίνετε ἕνα μὴ κριθῆτε».

Εἰς οκίμποδα καθήμενος ἐν μέσῳ χειρογράφων
Τὰς χεῖρας στηριζόμενος ἐγὼ ἐπὶ κροτάφῳ
Τοὺς ποιητὰς ἐδίκαζον . . . ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
Ἐθρόβαρον ποιήματα πολλὰ ἐκ τῶν χειριστῶν.
Τὴν κρίσιν φέρων πάντοτε ἐκ τῆς ὀρηγῆς ἀσχάλλων
Εἰσηκούομην π α μ ψ η φ ε ἰ, θερμῶς παρὰ τῶν ἄλλων.
Πολλοὶς τὴν δάφνην ἐδίδον ἀειθαλῆ ἀλλ' ὅμως
Ὁ πέλεκυς τῆς κρίσεως ἐδίχαζεν ὡς νόμος . . .
Τώρα δὲ ὅτε και ἐγὼ ὁ πλείστους δόσου κρίνας
Ἐντὸς τοῦ τάφου καφαλὴν ἀψηθημένην κλίνας
Τὴν κρίσιν ἀνυθεν δεινὴν θὰ λάβω εἰς κευθμῶνας;
Ὡ! θὰ κριθῶ ὡς ἔκρινα ποιητικούς ἀγῶνας; . . .
Πλήν φεῦ! εἰς μέγας ποιητῆς ἐξ οὐρανῶν ἐτάζει
Και ὡς ἀδέκαστος κριτῆς τοὺς κρίναντας δικάζει.
Ἦλεως ἦδη, ὦ Θεε, γενοῦ μοι μὴ θελήσῃς
Τὸν κρίναντα τοὺς ποιητὰς, Κριτὰς νὰ τιμωρήσῃς!
(1892) Ἀλέξανδρος Γ. Γιακουμάδης

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Οι βασιλείς δεν έχουν ανάγκη επαινών και ρεκλάμας, ουδέ πρέπει, ουδ' ενδιαφέρει και συμφέρει τοις υπηκόοις αυτών να διερευνώσι τὰ κατ' αυτούς, να εξετάζωσι τὴν ἡλικίαν αὐτῶν καὶ τὴν καταγωγὴν, ουδέ να ἀναγράφωσι τὰ τοῦ ἰδιωτικῆς αὐτῶν βίου, κτλ.

Δι' ὅπερ ἡμεῖς ἀνεκαθεν ἀπεφύγομεν μέχρι τοῦδε να δημοσιεύσωμεν τι σχετικὸν ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ, ἐπὶ τῷ φέβῳ μήτι προσκρούσωμεν εἰς τὴν καλῶς νοου-

Ὁ βασιλεὺς κατὰ νεωτάτην φωτογραφίαν

μένην σημασίαν τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, πολλῶ δὲ μᾶλλον να μεταδώσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ἀρχὰς, πεποθήσεις ἢ καὶ πληροφωρίας ἐσφαλμένας, διότι ἡ κουφότης πολλὰκις ἐγένετο πρόξενος ἀνηκούστων συμφορῶν, ἢ δὲ δημοσιογραφία, ἣτις θεωρεῖται μία ἐκ τῶν μεγάλων δυνάμεων, αἰτίνες ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἣτοι τῆς ἠθικοποιήσεως ἢ διαστρεβλώσεως τοῦ λαοῦ, ὀφείλει πολὺ να προσέχη εἰς τοῦτο.

Ὁ βασιλεὺς εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ὁ τοποτηρητὴς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ πατὴρ τοῦ ἔθνους, καὶ ὅπως σεβώμεθα, ὑποληπτώμεθα, ἀγαπῶμεν καὶ φοβούμεθα Ἐκεῖνον, τὸ αὐτὸ σέβας, τὴν αὐτὴν ἀγάπην καὶ φόβον δεόν να ἔχωμεν καὶ πρὸς τοῦτον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐν τῇ ἀναμφιρήτῳ κερμίῳ αὐτοῦ καὶ φιλοστοργίᾳ καὶ ἀγάπῃ ἀενάως φροντίζει διὰ τὴν εὐημερίαν τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ. Ἄν δ' αἱ φυσικαὶ περιστάσεις, ἀτυχία καὶ δυστυχία, λύπαι καὶ συμφοραὶ στρέψουσιν ἡμῶν τὰ ὄμματα πρὸς Ἐκεῖνον καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ἀπαλλάξῃ ἡμᾶς τῶν δεινῶν κακῶν, οὕτω πρέπει καὶ πρὸς τοῦτον ἀποτεινόμενοι να ἐπικαλώμεθα τὴν δυνατὴν αὐτοῦ κατὰ τὸ ἐνὸν ἀρωγὴν, καρτερικὴν καὶ ἀγογγύστικαν, καθότι μόνῃ ἡ ἀρμονία μεταξὺ Θεοῦ καὶ πλάσματος, πατρὸς καὶ υἱοῦ ἀποτελεῖ τὴν κορωνίδα τῆς εὐημερίας καὶ προόδου παντὸς ἔθνους. Οὐδὲν δύναται ὁ βασιλεὺς ἀνευ τοῦ λαοῦ του, οὐδ' οὗτος ἀνευ ἐκείνου, τούναντιον δὲ διὰ τῆς συμπράξεως καὶ ὁμοφωνίας ἀμφοτέρων τὰ πάντα εὐδοῦνται, ἢ δὲ παγκόσμιος ἱστορία τῶν ἔθνῶν τοῦτο ἐπιμαρτυροῖ.

Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ

Εἶναι τοῦ βασιλέως τὸ στήριγμα τοῦ δὲ λαοῦ του: ἡ Πίστις πρὸς τὸν Βασιλέα του.

Δημοσιεύοντες δ' ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ τὰς εἰκόνας ἐκ νεωτάτων φωτογραφιῶν τοῦ βασιλέως ἡμῶν, τῆς βασιλοῦσας καὶ τοῦ διαδόχου, παρέχομεν πιστὴν εἰκόνα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ τοῦ Λαοῦ, ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ καὶ ἀγάπῃ, διότι ὁ μὲν πατὴρ διὰ τῆς φρονήσεως καὶ τῶν ἀγρύπνων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν ἀντιπροσωπεύει τὸν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, ἡ βασιλοῦσα διὰ τῆς καλοκαγαθίας αὐτῆς καὶ γλυκύτητος τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ὁ δὲ διά-

Ἡ βασίλισσα κατὰ νεωτάτην φωτογραφίαν

δοχος διὰ τοῦ πλήρους ζωῆς καὶ σθένους αἱματός του τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Τριάς ὁμοούσιος καὶ ἀδιάρητος!

Ρόδος.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟ ΝΕΦΟΣ

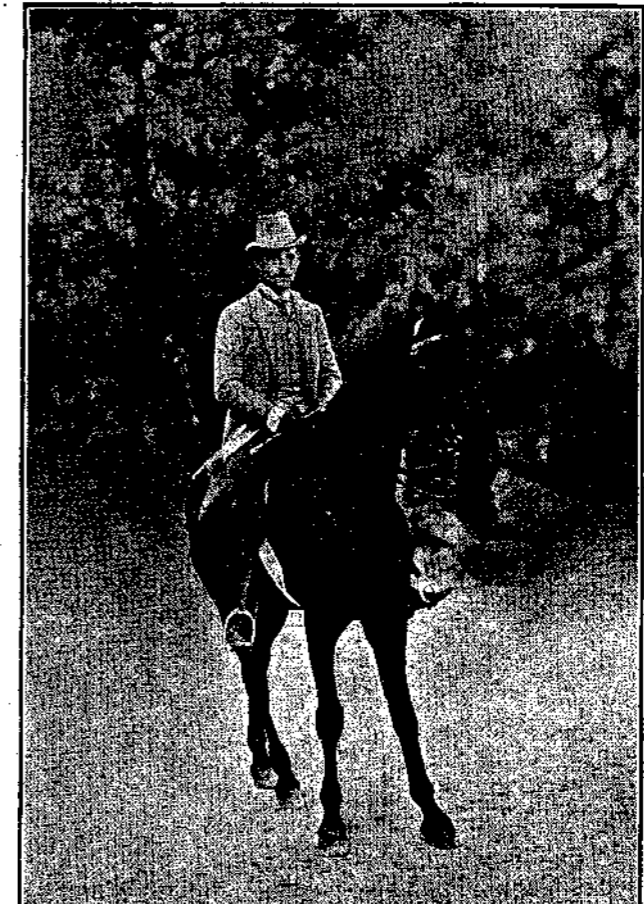
Ἄργα, ἀραιόν, ἐκ τινος ἄκρας τοῦ ὀρίζοντος, σιγανὰ ὡσάν Ζεφύρου να τὸ κινῆ πνοή, κατέρχεται, ἀπλοῦται ὡς μέγα ἀράχνης πλέγμα, ὡς βλεφαρὶς τοῦ θείου ὀφθαλμοῦ, τὸ νέφος τὸ μικρόν. Καὶ φέρεται ἄστατον, πλανᾶται ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ στεγασματος, ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Μέντορος αἰθερίου, ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν ἄλλην, κατάφορτον ἐξ ὕδατμῶν τὸ νέφος τὸ μικρόν, τὸ νέφος τὸ φαῖόν. Μόλις σχεδὸν να διακρίνῃ δύναται τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὀφθαλμὸς τὸν δρόμον του τὸν ἀεράδην, τὸν ἐλεύθερον, τὸν ἀδιάκοπον. Δρόμον ἀνευ ἀρχῆς καὶ τέλους, ὅστις τὸ ἄμετρον προσμετρεῖ μῆκος τοῦ στερεώματος. Καὶ φέρεται, διολισθαίνει ἄστατον τὸ νέφος, τὸ φέρον ἐκ τῆς γῆς τὴν ἐξάτμισιν εἰς σταγόνας ἑτοιμορρόπους, τὸ περικλείον τὴν δρόσον τοῦ οὐρανοῦ, δάκρυα νόστου!

Ἄγνωστος ἀνεξιχνίαστος ὁ δρόμος του, ὡς ἄδελος τοῦ πνεύματος ἡ πτῆσις, τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας τὸ μυστήριον. Αὐτό, τὸ ἐλαφρότατον γέννημα τῆς γῆς, τὸ θετὸν τοῦ οὐ-

ρανοῦ τέκνον, ποῦ θὰ σταματήσει; Ποῖον τὸ ὄρημητριον καὶ ποῖος ὁ λιμὴν; Θὰ περικλείσῃ ἄρα τὴν λάμψιν τῆς ἀστραπῆς, θὰ προκαλέσῃ ἢ πρὸς ἄλλο νέφος σύγκρουσις τοῦ κεραυνοῦ τὸν κρότον ἢ θὰ δεχθῇ τοῦ ἡλίου δύοντος τὰ ὑστάτα τῶν ἀκτίνων του χρώματα; Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, τὸ νέφος τὸ μικρόν, τὸ φαῖόν μοι εἶναι προσφιλέ. Καὶ τοὺς ἀστέρας ὅταν ζηλοτύπως κρύπτει καὶ τοῦ ἡλίου ὅταν ἀφανίζει ἀφ' ἡμῶν τὴν λάμψιν καὶ ὅταν εἰς σταγόνας λυταὶ ἐπανερχόμενον εἰς τὴν γῆν θολὸν καὶ ἀποσυντεθειμένον, ἐνέχει ἀόριστον θέλητρον διὰ τὴν ψυχὴν μου, ἐκπροσωποῦν τὸ μύχιον τῆς θλίψεως, τὸ σκότος καὶ τὸ δάκρυ. Ἀγαπῶ τὸ νέφος διότι τὸ νομίζω σκέπην, ὑστατον ἔρεισμα τοῦ πόνου, διότι ὁμοιάζει τὸν ὀφθαλμὸν ἐράντος, ἐκ τῆς καρδίας, τῆς ἕδρας τῆς ὀδύνης, τὸ δάκρυ ἀποσπῶντα, διότι, ἐνῶ δὲν εἶναι ἢ ἂν ἀποτελεῖσθαι γαλήνης ὀργιζόμενον καὶ συνωθούμενον ἀποτελεῖ τῆς τρυκμίας καὶ τοῦ κλύδωνος τὸ μέγα καὶ βαρὺ κέντρον. Ἀγαπῶ τὸ νέφος, διότι ἡ καρδία μου, στένει κλονεῖται αἰσθάνεται ἑαυτὴν κλυδωνιζομένην ὑπὸ τῆς τρυκμίας.

Προχωρεῖ τὸ μικρὸν νέφος. Ἐκ τῆς γῆς ἡρέμα προέκυψεν καὶ εἰς αὐτὴν τείνει να ἐπανέλθῃ, ἀλλ' ἀγνώριστον, μεμφίμορον, ὡσεὶ μετανοῆσαν. Ἐκ τοῦ κάλλους ἡ ψυχὴ μου ἀνέπλασε κόσμον φωτός, καὶ ἦδη εἰς νέφην ζητεῖ διὰ τοῦ δακρύου να καλυφθῇ. Τὸ βλέμμα τῆς με θέλγει, ὁ ἔρωσ τῆς με σπαράσσει. Ἀναμείνω τὸν κεραυνὸν τῆς πραγματικότητος ἵνα εἰς σταγόνας δακρύων τὸ ἰσχύρον ὄνειρον μου λυθῇ καὶ ἡ καρδία ἐπανερχομένη εἰς τὴν ψυχρὰν ἡρεμίαν τοῦ θανάτου ὡς ἀμυδρὰν να σώζῃ ἀνάμνησιν τοῦ νέφους τοῦ μικροῦ, τοῦ φαῖοῦ τὴν ἀσταθῆ φορὰν, τὴν ἀφαικτον τύχην τῆς ἐκμηδενίσσεως καὶ τῆς ἀναγεννήσεως. Ὁ ἄνθρωπος μὴ δὲν εἶναι νέφος γήτιν; Προχωρεῖ, ὠθεῖται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸ ὕδαρὲς πλέγμα. Δεικνύει τὴν ὑπαρξίν μου. Ἄν ἐκεῖνο προχωρεῖ, ὁ ἄνθρωπος θνήσκει. Ἀγαπῶ τὸ νέφος, διότι ὁ θάνατος δὲν με φοβίζει.

Δ. Καλογερόπουλος.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ἄλλη μόνον ἀναδύονται καὶ παρωχημένα ἀναμνήσεις ἀναπνέουσιν κατὰ τὴν μακρὰν ἀνασκόπτην τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος. Τὸ παρελθὸν διανοίγεται μειδιῶν, γελαστὸν καὶ θρυπτικὸν ἐν αὐταῖς ἀκόμη ταῖς πικραῖς αὐτοῦ, τὸ δὲ παρὸν ἐπιμαίεται ὑπὸ τῆς κατηφείας καὶ ἐπιμαίεται νάρκης, ἣτις διασπᾷ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν ἰλαρότητα. Ἐρημία καὶ ἡρεμία περιβάλλει πανταχοῦ τὸ βλέμμα, τὸ ὅποιο ἐνίοτε κολυμβᾷ εἰς ἀκρατήτους χειμάρρους δακρύων, καὶ συγκλείεται μαζὺ με τοὺς ὑποκόφους καὶ βαρυαλγεῖς στεναγμούς. Πόσον εἶνε ἴσφοραὶ αἱ χειμεριναὶ αὐταὶ σκέψεις, ἀμείλικτοι εὐμενίδες, αἱ ὅποια περικλείουσι διὰ δεσμῶν ἀνυπερβλήτων τὰ ὄρια τῆς εὐτυχίας μας καὶ διακόπτουσι τὰ ὄνειρα καὶ τὰ πομφολυγῶδη δημιουργήματα τῆς φαντασίας μας! Ποσᾶκις ἀπεπειράθημεν τοῦλάχιστον ἐν ὄνειρῳ να σφίξωμεν τὴν ἐπιδικωκομένην αὐτὴν εὐτυχίαν, ἀφοῦ ἐν τῇ πραγματικότητι ἐκφεύγει τοὺς πόθους μας, ἀλλὰ μεθ' ὀπόσης ἀγωνίας ἐξηγέρθημεν περιλυποὶ ἐκ τῆς ἀπατηλῆς ὀπτασίας, περιφέροντες ἀκόμη ἀπλανεὲς καὶ ῥεμβῶδες ἐκ τῆς θλίψεως τὸ βλέμμα πρὸς τὸ διανοιγόμενον ἀτελεύτητον χάος τῶν σκέψεων. Ἀσθμαίνοντες οἱ ἄθλιοι καὶ οἰκτροὶ θνητοὶ να προσπελάσωμεν τὸ

μεγολοπερεῖς ἄρμα ἐφ' οὗ βαίνει, καὶ ἐνῶ κολακεύομεν τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐλπίδας, μᾶτην ἐκτείνωμεν τὴν χεῖρα, ἵνα προσφέρωμεν τὸ λιβανωτὸν πρὸς ταύτην τὴν ἀπρόδεκτον καὶ ἐπηρμένην. Ὁμοιάζομεν πρὸς τοὺς ἀποπλανωμένους ὁδοπόρους τῶν ἐρήμων, οἱ ὅποιοι ἐνίοτε βλέπουσιν ἕνα ὀπτικῆς ἀπάτης ἀπλοῦμενα πρὸ αὐτῶν μεγαλοπερεῖς τοπεῖα ἐφ' ὧν ἐγκατασπείρονται φοίνικες, καὶ βαθυπράσινοι λιμῶνες, ἀπλοὶ προκλητικοὶ καὶ γαργαλιστικοί. Καὶ οὕτοι ἀρκοῦνται να ἀναπαύσῃ τὰς ἀλγηδόνας καὶ τὰς ἀγωνίας δι' ἐλπίδων φεῦ! δυσεκπληρώτων, ἀπομακρύνοντες τὸ ἱερώδες καὶ φρικαλέον φάσμα τοῦ θανάτου. Δι' ὅλης τῆς ἐντάσεως τῶν αἰσθησίων μας προσπαθοῦμεν ἐνδελχεῶς καὶ ἡμεῖς να πληρώσωμεν δι' αὐτῆς τὰ διανοιγόμενα χάσματα ἐκ τῶν πολλῶν συμφορῶν, ἐκ τῆς ἀμέτρου κυριαρχίας τῶν ὀφθαλμῶν, ἐκ τῶν μελικῶν ἀρμονιῶν, ἐκ τῶν γαργαλιστικῶν ἰδεσμάτων, καὶ ἐκ τῶν ναρκωτικῶν ἀρωμάτων.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΧΙΩΝ

Μόλις αἱ τριανταφυλλεῖαι εἶχον ἀναφύσει βαθιπράσινα φυλλάρια ἀκόμη περιστραμμένα καὶ πολυπτυχα, ῥιγηλαὶ καὶ περδεῖς πρὸ τῆς ἀπατηλῆς ἀκτινοβολίας τοῦ Μαρτίου. Κεκρυμμένα καὶ συνεσταλμένα μεταξὺ τῶν τοιχωμάτων κατὰ τοῦ ὄρημητικῆς βορρᾶ, γοργῶς ἀνέθαλλον βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν δροσερῶν καὶ εὐνοικῶν αὐρῶν τῆς πρώτης ἐαρινῆς ὥρας, περιποθήτου διὰ τὸν κόσμον καὶ τῶν ζῶων καὶ τῶν φυτῶν. Αὐτὰ εἶνε οἱ μόνοι καλοὶ φίλοι, οἱ ὅποιοι ἂν καὶ ἀναυδοὶ φαίνονται, ὡς να ἐνδιαφέρονται ὑπὲρ ἐμοῦ διὰ τὰς μελαγχολικὰς καὶ περιλύπους ἀποτυπώσεις κατὰ τὰς χιονώδεις ταύτας ἡμέρας. Κατὰ ταύτας ἐκ τῆς ἀπέριου ἀνίας

Ἐξεδιώχθη βᾶρος καταπίεζον τὴν καρδίαν μου κατὰ τὰς εὐδίας ταύτας πρωίας, καθ' ἃς ὀρίζων κυανοὺς περιέστερε τὴν ἀπωτέρω θάλασσαν καὶ ἱλαρὸς ἄνεμος μόλις ἀκουστός, διασειῶν με ψιθυρον σιγαλὸν τὴν κόμην τῶν παρακειμένων κυπαρίσων καὶ τῶν γυμνῶν καὶ σκελεθρωδῶν δένδρων, ὑπεβοῆθει τὴν ἀπόπειραν τῆς φυλλοβολίας τῶν τριανταφυλλεῶν. Ὁφθαλμοὶ κωνοειδεῖς ἐπίσημοι, διερωγότες, σφιγγηλοὶ, ἐξέβαλλον τὰ χνοῶδη καὶ ὀδοντωτὰ φυλλάρια, τεταγμένα μεταχάρτες θαυμαστῆς καὶ κοσμοῦμενα διὰ συμπτύξεως κομφῆς καὶ πλουσίας. Καὶ ταῦτα περιέκλειον αἱ βρακτεῖαι, σιγανὰ καὶ σφιγκταὶ, ἀδείδροχοι καὶ ἀδιὰπεραστοὶ καὶ ἰς τὴν πάχυν καὶ τὸ ψῦχος. Τὸ δροσερὸν καὶ ἀπαλὸν φύλλωμα ἐκοσμεῖτο ἐνίοτε ἀπὸ σταγόνας δρόσου διαυγεστάτας, ἐξ ὧν ἀπινδαλατιζέτο ἀνταύγια ἀδαμαντίνη καὶ ἀποχρώσεις θαυμάσιαι εὐθὺς με τὰς πρώτας ἀκτινοβολίας.

Και ταυτοχρόνως ακτίνες ήλιου επί του άπλουμένου γαλι- νιαίου πελέγους, κατηύλαζον ώς χειμαρροι την χρυσήν άπο- φην αυτού.

Είχε κρυβή ό ήλιος όπισθεν των χιονοσκεπών κορυφών δσα άποκρύπτουσι τα τελευταία σύνορα του όριζόντος, και κατά μικρόν έπισκοπίζεται ό άλλοτε ίσχυρος και βαθυπόρ- φυρος όριζων προς άνατολάς, ουδέ χαρωπή και γελαστή αναδύεται εκ των λουτρών του Ωκεανού ή Σελήνη ώς κατά τας παρελθούσας έσπέρας. Μακρά ζώνη λευκίζουσα κατ' άρχάς άποκρύπτει τό άστερωπών αυτής όμμα, επί μάλλον έπικτεινομένη και άνοψομένη, επί δε τής άτμοσφαιρας δια- χέεται δίγους και αύθις; ό λησμονημένος θρούς τής θεέλλης άν- τιλαλεί μακράν εις τα όρη τό σύνθηες και άπαισιον μέλος. Αυτήν την αναπνοήν μας βαρύνει ή ανάμνησις τής μανιώ- δους όρμής των άπαισιών συριγμών. των χιονοστροβίλων, των άπλέτων χιόνων, και μετά λύπης δακρυράς άποχαιρε- τίζουσι την έαρινήν ευτυχιάν δι' άόριστον χρόνον, τά πάντα άποδίδουσι όψιν και ήχους πενθίμους, και από των νεαρών φύλλων δήκουσι θλιβερά μελωδία του προστριβομένου βι- αίως πωσ άνέμου. Η χιονώδης καταίγις προσεγγίζει σιγηλή κατ' άρχάς και πραεία. Έν χωρῷ δαυμονιώδει, συμπλεκό- μεναι και συγκρουόμεναι, αι νιφάδες, συχναί, πλατείαι και κούφαι, έπικαλύπτουσι τους φράκτας, τες όροφάς, τά γυμνά και ίσχα στελέχη, τους κλάδους των γηραιών δένδρων, καμποτόμων υπό του άνεμου και έτοιμων να συντριβώσιν. Όποιος παράδοξος χορός και όποια άκάθικτος όρμή επί όκτώ όλοκληρους ήμέρας!

Έχετε βεβαίως, ά άστοί, γνωριμίαν μετά τής χιόνος όπωσ- δήποτε αλλά μετά τής πεδινης, τής ωχράς, τής βορβορώδους και εκ του πηλού και των άνωπιών κατημάτων' άλλ' ή χιών των όρέων και των δειράδων, των δασών και των τρα- χών διατυπει έτεραν μεγαλειότητα αισθήματος; και εκπλή- ξως: Η όρειά χιών είνε άσπιλος και λευκή, άφρώδης και άπαλή, παντού εισδύουσα και έξαρτώμενη, άποκρύπτουσα τας κοιλότητας και διογκούσα τας λεπτότητας, περιτέ- φουσα τας όξύτητας των βράχων και τονεύουσα εις τελείαν κωνοειδή μορφήν τας κορυφάς των όρέων, είνε τέλος ό μεγα- λοπρεπέστατος διάκοσμος των όρέων. Μόνη ή χιών εν τή φθινοπωρινή πανωλεθρία προσδίδει τέρψιν τινά εις τους ό- φθαλμούς μας, μεγαλοποιούσα τας διαστάσεις των όρέων και διασκορπίζουσα λαμπρότητα εις τα άφανή αυτών τοπία ως και επί των στενοτοπειών και μισογαγκιών. Τα δένδρα κομ- ψώς και μετά χάριτος φέρουσι τό χροάδες έπικάλυμμα τό λεπτόν και λευκόν, ως και αι νύμφαι τας εκ όλοσηρικού πολυ- πτύχους νυμφικας έσθήτας χωρίς να έχωσι χρείαν τέχνης προς την διάπλασιν ταύτην. Μικρά και εύλύγιστα δενδρύλ- λια, με κατασκεπείς τους άβρούς κλάδους δια των χιονωδών έπιστρώσεων, προσομοιάζουσι προς χαρίεσας Νύμφας των δασών εν μέσω τής πυκνης και άποτυφλούσης νιφοβολίας, αι όποιαί ζητούσιν σωτηριαν εις τα άστρα και εις τα άλση. Και αι γηραιοί κυάρσσοι κάμπτονται διασχαδόν, μέτην άγωνιώσαι να άποτινάξωσι τον άχώριστον τούτον έχθρόν, έλγούσαι, άσφυκτιώσαι και ένκνέουσαι πρό του μεγάλου βάρους. Μακράν εις τα δμηχλώδη βάθη δαυμονιώδης θόρυβος άντηγει εν μέσω των ελαιώνων, επί των όποιων ή χιών όργάζει, καταστροφείς άνοικτιμων, κωφός και άκαμπτός προς τας τρεπίας του άτυχού; γιωργού, μετά μελαγχολίας συνδεύον- τες τό ψυχερράγημα των ιδίων αυτών από των άδωτων.

Όταν ενίοτε διασπώνται αι πυκναί και επάλληλοι σειραί των νεφών και από του διαφανομένου κυανού ουρανού έμ- φαίζονται αι ακτίνες του Ηλίου, αυται διασκεδάζόμεναι επί των όρέων, των βράχων, των δένδρων, ανταποδίδουσι άπειρον άντιανάλασιν ακτίνων επί των κατοπτρικών διαστρώσεων τής χιόνος. Ένίοτε κατά την τήξιν αυτών από των άδωτων-

ζόντων κεράμων αίωρούνται κρύσταλλοι θαυμαστής στίλ- πνότητος και διαφανείας. Και εκπληγμένοι εκ του θάμβους των ποικιλοχρόων ακτίνων των έξερχομένων εκ αυτών τεινο- μεν χείρας θαυεπτικας, αλλά πάραυτα αισθανόμεθα τους καυστικους πόνους τής παγετώδους άφής, διδασκόμενοι πόσον άπατηλόν είνε ενίοτε τό μεγαλοπρεπές και ώραιον ότι ουχι πάντοτε δυνάμεθα άτιμωρητί να τεινωμεν χείρα προς πάν καταγοητεΐον και θέλγον. Η θεία του ώραιου και θαμβού- τος, μετά πολλής τέχνης; ενίοτε άποκρύπτει από των όφθαλ- μών ήμών την περιβεβλημένην ευτέλειαν και άχρειότητα πο- σοι δε όμοιοί μας, ως οι παγεροί κρύσταλλοι άποδίδοντες ακτινας θεοσισιου και μεγαλοπρεπούς άπόψεως, άβράς και τεχνικής συμπεριφοράς, ευθύς από τής πρώτης έπιφανείας άποψύχουσι και λυμάνονται την ευπιστιαν και την άθω- τητα των ιδίων θυμάτων.

Περιφανώς ήδύνατο ό περι του Πρωτέως μύθος να εφαρ- μοσθή επί του ύδατος, τό όποϊόν, ως και έκείνος άδιαλείπτως ύφίσταται μετασχηματισμούς και μεταβολας μορφής. Μορ- φοί τους ώκεανούς, και άπ' αυτών ως άτμός άνέρχεται επί ύψηλοτέρων στρωμάτων, συμπυκνούμενον εις όγκους ποικίλους κατά τό σχήμα, την λαμπρότητα, και την διάταξιν, πλα- νωμένους εν τή άτμοσφαιρα, κούφους, ευπέτας, άνερχομένους, καταρχομένους; κολυμβώντας εν τῷ αερώδει ώκεανῷ, ότε μεν εν πλήρει έξαφανισμῷ και άλλοτε εν άραιῷ διαπλατύνουσι, ως τολύπαι λιχνιζόμεναι υπό τής ελαφράς πνοής. Τα νεφέ καθ' ύψος διασχίζουσι τας άποστάσεις, και κινουονται άνευ πυξίδος ειτε καθ' ευθείαν ειτε και εν περιστροφῇ, άποτεμνόμενα ή και συννεύουσα συμφώνως προς τους θερμαντικους όρους τους όποϊους συναντώσιν καθ' όδόν, προπαρασκευάζοντα όμβρους, ύετους, χάλιαζαν και νιφάδας. Το μικροσκοπίον άποδεικνύει επί των νιφάδων, σχήματα κανονικά, γεωμετρικά, άλλ' άό- ρατα πρό των γυμνών ήμών όφθαλμών, πλείστης ποικιλίας και ιδιοτροπίας. Ούτω συλλαμβάνομεν την άνωπινην τέχνην εν τή καλαισθησία άσθενή πρό των έπινοήσεων τής φύσεως, ήτις άείποτε δρᾷ κατά νόμους άπαραβάτους και ενίοτε μυσ- τηριώδεις. Η τέχνη ή άπομιμωμένη ανά πάν βήμα τό καλόν εν τή φύσει, εγκλείεται άείποτε εν σπαργάνοις, συμ- πληρούσα τό ύπάρχον και τροποποιούσα τό νοούμενον εκά- στοτε σύμφωνα προς τα αξιοθαύμαστα άποτυπώματα τής φύσεως. Και ουχι επί μικρόν ή χιών άπεργάζεται την άρμο- νικήν άποψιν, όσην παρέχουσι οι καταρρέοντες ποταμοί, άφρισμένοι και διαυγείς δια των έλικοειδών όρώμων των, και οι ελαφρώς ψιθυρίζοντες ρύακες, οι ύπεισδύοντες και κεκρυ- μένοι υπό τας συνρεφείς στοάς των πυκνοσκίων κλάδων και των χλοερών πλεγμάτων του κισσού. Κατά παχείας διαστρώ- σεις έπικαλύπτουσα τας κοιλάδας των όρέων, τήκεται βραδείως και παρέχει τά διαυγή και κρυστάλλωδη ύδατα, δι' άν συ- νήθως λούονται αι όρεστιάδες Νύμφαι, αι πλανώμεναι και άναστρεφόμεναι εντός των λειμώνων των άντρων, εν μέσω, των και σελίμων. Και τά ύδατα ταύτα κατερχόμενα ιδῶ μεν διαφρέουσι χλοερους λειμώνας, εκει βιαίως και με παφλα- σμόν πηδῶσιν από βράχου εις βράχον και εκει σχηματίζουσι λίμνας μικράς, γραφικας, από χλόην περιεκλεισμένας και δύνάκας και φυλλώματα και άνθη, εντός των όποιων άρέσκε- ται ό κύκνος μονήρης να λούεται και ή αηδών από των θα- λερών κλάδων να τονίζει τό γοητευτικόν μέλος εν συναγωνι- σμῷ προς την άρμονικήν βόην των κατρχομένων ύδάτων. (Έπεται τό τέλος.)

N. Δαυμονιέλης.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΙΣΟΓΥΝΟΥ

Τό έξωτερικόν τής γυναικός είναι ή λατρεία του άν- δρός, τό δε έσωτερικόν ό βασιμός του δαίμονος.

Η γυνή καταπληκτικῶς όμοιάζει του άνθρώπου, ενῶ είναι μόνον γυνή.

Η γυνή έχει μορφήν άνθρώπου και καρδίαν άν- θρωος.

Ο άδάμας δαμάζεται, ή γυνή ποτέ!!!

Το πρόσωπον όρμίας γυναικός είναι ό καθρέπτης του Σατανά.

Η γυνή άπολέσσει την αιδῶ κυνόγαναιδεστέρα.

Οί άγγελοι έξήτησαν παρῶ του Θεου πέφυγας άπαλάς; οι δαίμονες τους όξεις τής γυναικός όνυχας; κατά δε την κοινήν παροιμίαν: άλλοίμονον εις εκείνον όστις πέση στα νύχια της.

Έν Πειραιεί 1894.

Ιωάννης Φιλίππου.

ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΓΛΥΚΕΙΑΣ ΚΟΡΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΗΣ ΣΤΕΦ. ΙΣΜΥΡΙΔΟΥ

Όπως ή άγια Πασχαλιά χαράς τῇ γῆ σκορπίζει... Κ' ή φύσις όλη χαρωπή, γελά και τῆ στολίζει:

Έτσι και σὺ Πασχαλινῆ, σὺν την λαμπρῇ ντυμένῃ, Έχεις τῆ χάρι πειδ πολλή... Έκείνη... δὲν τρελλαίνει.

Πειραιεύς.

Γ. Α. Πολίτης.

ΓΑΛΛΙΔΟΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Άς μη σχεδιάζωμεν τίποτε δια τους μέλλοντας χρόνους. Αι ευτυχέστεραι τής ζωῆς μας στιγμαί είναι ίσως αυται τας όποιας τύχη ίλαρά τῆν σημερον μες χαρίζει.

Τό θρησκευτικόν αισθημα ενόνει ενδομύχως τους άνθρώ- πους, όταν ή φιλαυτία και ή Θεοβλάβεια δὲν μεταβάλλωσιν αυτό εις άντικείμενον ζηλοτυπίας και μίσους. Προσευχή όμο- φωνος άνθρώπων πολλών, εις όποιανδήποτε γλώσσαν, εις όποιανδήποτε πίστιν και δόγμα, είναι ή έρασιμωτέρα άδελ- φότης έλπίδος και συμπαιθείας, την όποιαν οι άνθρωποι επί τής γῆς ήθελόν ποτε σχηματίσει.

Μήπως ή μοίρα δὲν κατατρέπει πάντοτε τας ενδοσυϊώδεις ψυχάς, τους ποιητάς, των όποιων ή φαντασία με την δύ- νκμιν ταυτίζεται του άγαπᾶν και του πάσχειν; Είναι ούτοι χώρας άλλης έξόριστοι, και ή παγκόσμιος αγαθότης δὲν έπρεπε να διαθέση την τάξιν του παντός ύπερ του μικρού αριθμού των εκλεκτών έξοριστων... Όρμη άκρα- τητος άκούσιος όρμη, σύρει τους ευφεις εις τον κρημόν τής δυστυχίας; άκούουσι τον κρότον των ουρανίων σφαιρών, όστις δὲν προσβάλλει αισθήσεις θνητάς; διερμηνεύουσι μυ- ετήρια καρδίας, εις τους άλλους άνθρώπους άγνωστα; και

ή ψυχή των υποκρύπτει Θεόν, τον όποϊον να περιορίση δὲν δύναται.

Λύπη περί τής όποιας κάνεις ποτε δὲν μες όμιλεί, λύπη ήτις δὲν επιδέχεται την παραμικράν μεταλλάγην, ουτε με τας ήμέρας, ουτε με τους χρόνους αυτους, και δὲν υποκείται εις κανέν συμβᾶν, εις καμμίαν άλλωσίωσιν, ή τοιαύτη λύπη βλάπτει πολυ περισσότερον την ψυχήν παρᾶ την ποικιλίαν όποιωνδήποτε άλγεινων αισθημάτων.

(Έκ των τής Κας Στάελ)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ ΙΘΑΚΗΝ

Άς μη μου δώσ' ή μοίρα μου εις έξτην γῆν τον τάγον, Α. Κάλδος.

Πόσαις φοραίς θυμήθηκα, πατρίδα μευ καυμμένη, Τ' αγαπημένα χώματα, στήν ξενητειά' που είμαι. Έρμιο πουλι άφ' τῆ φωλειά μακρῶ παραδαρμένο. Τ' άθάνατά σου κρυά νερά, του Μύλου τό σεργᾶνι, Τῆς έξοχῆς τῆς ώμορφίεας, τα βράδρα που τα λούζαν. Η άσημένιεσ ή μματιές του φεγγαριου του πλάνου.

Πόσαις φοραίς θυμήθηκα, πατρίδ' αγαπημένη, Τα ζηλεμμένα σου παιδιά, τα ώμορφα κοπελούδια Τῆς εκκλησίας τό σήμαμα τό μυστικό και θετο, Τα χρόνια μου τα παιδικά που περασα στή γῆ σου,

Τα όνειρα που έκαμα παιδί κ' εγώ σὺν ήμουν Θυμήθηκα και έκλαψα, έκλαψα, πιστεψέ το, Γιγτ' ήθελ' άλλη μιᾶ φορά ν' άρθῶ και να πατήσω Στο σπητι που γεννήθηκα, να ιδῶ και ν' άγκαλιάσω

Ότ' έχω άκομη στή ζωῆ, έκλαψα, πιστεψέ το. Καμμία φορά ό άνεμος άρπάζει με τῆ βία Και φέρνει σε μακρῶ νερά, σε ξένα μονοπάτια Έρμηο φύλλο, κ' έπειτα ποιος ξερει τί θα γίνη; Έτοσ' εύκολα μονάχο του τό φύλλο δὲν γυρίζει. Να 'ρθῆ στή ρίζα του δεντρου και 'κετ' να κιτρινίση.

Ζηλεύω τ' άλλα σου παιδιά που ζουιν ευτυχισμένα Κοντά σε σε, πατρίδα μου, μεσ' τῆ γλυκειᾶ άγκαλιά σου Άχ! θ' άρθῶ γῶ καμμία φορά; θα ιδῶ και γῶ μιᾶ]μέρα Μπροστά μου να ξανοίγουνται τα Καθαρά, ό Σκίνοσ;

Πότε να έρθῆ ό καιρός που 'πίσω μου θ' άφήσω Τῆν ξενητειά και θε ν' άρθῶ, πουλι ευτυχισμένο Μεσ' τῆ παληά μου τῆ φωλειά. Κι' αν είναι να πεθάνω Τότ' άς πεθάνω μεσ' τῆ γῆ που μ' έκαμε μεγάλο.

Πάτραι τῆ 25 Φεβρουαριου 1893,

Νικ. Γ. Καρ.

ΕΙΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΑΦΑΤΟΥ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ήσο ως σίγη γλυκεία, φαιδράς, μειδιώσης πρωίας Ότ' έπλανάσο ρέμβῃ εντός κήπων τερπνών. Καλλίχροα άνθη κ' ευώδη έθαλλον περίε σου, φίλη, Ήδεν αιμύλη, άσμα θετον, άβρά αηδών! Ποτον πλην άνθος καλλίχρονον την ευχροιαν σου υπερέχει; Άηδών ποία λιγετα κηλει ήδιον σου;... Ω, ναί! ώραιων άνθων ή όψις σου χρώμα ανθίζει. Και θέλγει κηλοῦσα ή θεία, λαμπρά σου ανθή!

Άλιξανδρος Γιακουμιήης.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

501. Αίνιγμα.

«Συγγραφέα κι' εγώ υπήρξα
εις τ' αρχαία μας τὰ χρόνια
ἐὰν ὅμως μὲ χωρίσῃς
κι' εἰς τὸ πρῶτόν μου τὸ μέλος
ἓνα στίγμα μου κολήσῃς
ἀφαιρῶν αὐτὸ ἀπ' τ' ἄλλο,
κι' εἰς αὐτὸ ἐν νι βαλῶν
τότε τὸνα θὰ φωτίξῃ
γῆν τε καὶ τὸν οὐρανὸν
τὸ δὲ ἄλλο ἂν θελήσῃς
ζήτησέ το 'στὰ παιδιὰ
ποῦ χάρομενα τὸ πέρουν.
κατὰ τὴν πρωτοχρονιά»

«Φαῖαξ»

505. Αίνιγμα.

Εἰς τοὺς θεοὺς θέλεις μ' εὖρη
ἂν μ' ἀφήσῃς ὅπως εἶμαι.
Κ' ἂν τὸν τράχηλον μ' ἀλλάξῃς
Εἰς τὰ δένδρα μέσα κείμαι.
"Ἄν δ' ἀντὶ τοῦ τρίτου θέσῃς
Καταλλήλως ἄλλο γράμμα
φιλιτατέ μοι θὰ μὲ φέρῃς
εἰς ἀρχαίων μέγα πρᾶγμα.

Ἀμητσάνα. Γ. Ι. Κ.

506. Αίνιγμα.

Νῆσος εἶμαι καὶ μεγάλη
ἂν μ' ἀφήσῃς ὅπως εἶμαι.
"Ἄν μου κόψῃς τὸ κεφάλι
πάλ' εἰς πέλαγος θὰ κείμαι.

507. Αίνιγμα.

"Ἄν φοβῆσαι ἀπὸ μένα, κοψ' ἀμέσως τὸ κεφάλι
καὶ ἀναγραμμάτισόν με καὶ ἀμέσως θὰ προβάλλῃ
Πόλις μὲ Ἑλληνική.

Π. Πλατανίτης.

Ὁ πρῶτος λύτης τριῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰνιγμάτων, θὰ λάβῃ
ὡς δῶρον ἐν ὧραιον βιβλίον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Π. Κ. Λευκωσίαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγρά-
ψαμεν.— Γ. Θ. Ἀλεξάνδρεια. Εὐχαριστῶς ὡς ἀποστέλλομεν ὁ-
λὴν τὴν σειρὰν.— Γ. Γ. Κάτρον. Λύσεις ἀφίκοντο ἀργά.— Γ. Γ.
Μεσομένην. Ζητούμενα φύλλα ὡς ἀπεστείλαμεν προχθές, ἀπέδειξιν
ἔστειλαμεν εἰς Καλάμας.— Γ. Β. Μήλον, ὡς ἐνεγράψαμεν. Εὐχα-
ριστοῦμεν, ἀπέδειξιν ἀπεστείλαμεν ἐν παρελθόντι φύλλῳ.— Κ. Ν.
Ἐσταῦθα. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Θὰ ὡς ἴδωμεν.— Γ. Γ. Μεσομένην.
Λύσεις ἀφίκοντο ἀργά, διότι ἐδημοσιεύθησαν ἅπασαι ἐνωρίς, ἐπειδὴ
ἔληγεν ἄον ἔτος. Στέλλετε νεωτέρας.— Ε. Ι. Β. Σιστοβίον, Αἰ-
νίγματα ἐλήφθησαν, λύσεις ἀργά.— Γ. Β. Βραβία, συνεστημένη
μετὰ τοκομεριδίων ἐλήφθησαν, καὶ ἀναμένομεν ἐκκαθάρισιν, ὡς
γράφετε.— Ν. Ν. Βῶλον, συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν
πολύ. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε ἀπέδειξιν.— Β. Ζ. Ἀσσιούτ. Ἐπι-
στολὴ ἐλήφθη, ἔχει καλῶς. Συνεμορφώθημεν ὡς γράφετε.— Α. Μ.
Γαλάζιον. Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν, γράφομεν.— Μ. Α.
Π. Σῆρον. Ἐλήφθησαν καὶ παρεδόθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ.
Πλὴν ἐλημονήσατε καὶ ἡμᾶς.— Ν. Ν. Βῶλον. Ἐλήφθησαν. Εὐ-
χαριστοῦμεν.— Π. Ε. Ἄρταν. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν.— Α. Π.
Πειραιᾶ. Στείλατε ἀμέσως συνέχαιαν.

Προηγούμενοι τόμοι τῆς Φύσεως τοῦ 1, 2, 3 καὶ
4 ἔτους εὐρίσκονται ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν καὶ πω-
λοῦνται ἄδειοι μὲν πρὸς 8 δρ. καὶ χρυσόδετοι πρὸς 10
δρ. ἕκαστος. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δὲ ἀποστέλλονται ἐλευ-
θεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν ἄδειοι μὲν πρὸς φρ. 12 καὶ
χρυσόδετοι πρὸς φρ. 14.

Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους νεωστὶ συνδρομητὰς τῆς
«Φύσεως» ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δίδονται καὶ οἱ τέσσαρες
χρυσόδετοι τόμοι ἀντὶ φρ. 42.

Η ΠΕΡΙΛΑΛΗΤΟΣ ΚΑΙ ΙΘΑΝΑΤΟΣ
ΦΑΥΣΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ

Ἐν πιστῇ ἀναλύσει μετὰ κριτικῆς μελέτης σημειώσεων
καὶ ψυχολογικῆς τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἡρωίδος καὶ τοῦ Μ.
Κωνσταντίνου διερευνήσεως κ.λ. ἐκδίδεται ὅσον οὕτω, συγ-
γραφεῖσα ὑπὸ δεδοκιμασμένου καὶ γνωστοτάτου ἐν τῷ φι-
λολογικῷ καὶ καλλιτεχνικῷ κόσμῳ κατόμου.

Θ' ἀποτελεῖται ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων καὶ θὰ
τιμᾶται μόνον ἀντὶ λεπτῶν 70.

Δημοσιεύεται δ' ἐν Κερκύρα ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Πετσάλη διευ-
θυντοῦ τῆς ἐκεῖ ἐγκρίτου «Ἐφημερίδος τῶν Εἰδήσεων.»

Συνδρομητὰι ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ γραφείῳ.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ
ΦΥΣΕΩΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ

Ἦτοι οἱ ἐκεῖσε Ἕλληνες ὑπὸ ἐποικίῳ κοινωνικῆν
ἐμπορικῆν καὶ ἱστορικῆν.

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Ἦτοι γάμος διὰ τῆς ἐσχάτης βίαι. Ἱστορικὸν ἀνέκδοτον
Ἑλληνικὸν διήγημα.

Τὸ ἠθικώτερον συγκινητικώτερον καὶ διδακτικώτερον
μυθιστόρημα (ἐκ μεταφράσεως).

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ

Καὶ τὰ μεγάλα ἔργα τοῦ αἰῶνος

Προσεχῶς ἐν τῇ Φύσει θέλουσι δημοσιευθῆ μετ' εἰκόνων
ἐν πάσῃ αὐτῶν τῇ χάριτι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς
εἰσόδου τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ εἰς τὸ 5ον ἔτος, καὶ χάριν
τῆς προθύμου ὑποστηρίξεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων συνδρο-
μητῶν.

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ κ. Μ. Busine, καλλι-
τέχνου ἐν Παρισίοις, πάντες οἱ συνδρομητὰι τῆς Φύσεως
δύνανται ν' ἀποκτήσωσι δωρεὰν τὴν εἰκόνα των κ ε-
χρωματισμὲν ἐν ἐπὶ τοῖς ἐξῆς ὄροις.

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστὰι τῆς Φύσεως δὲν ἔχουσιν
ἄλλο νὰ πράξωσιν ἢ νὰ στείλωσι τὴν ἐπὶ εἰκοσι φορές
δημοσιευθησομένην διεύθυνσιν τοῦ κ. Μ. Busine.

Οἱ συνδρομητὰι τὸ ἐν τῇ ἀποδείξει τῆς ἐτησίως πλη-
ρωμῆς τοῦ ἄ ἔτους ποσενκολλημένου ἐπὶ τούτῳ στέλεχος.

Σὺν τῇ ἀποστολῇ ταύτῃ δίδον νὰ συναποστέλληται καὶ
ἡ φωτογραφία τοῦ προσώπου, οὗτινος ζητεῖται ἡ κερω-
ματισμένη εἰκὼν, ὡς καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ δέ-
ματος ἐκ Παρισίων, ἀνερχόμενα εἰς φ. χρ. 4,95.

Δι' ἐλαιογραφίας μεγάλου μεγέθους, πληροφοροῖαι δι-
δονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Φύσεως».

REVUE LA «NATURE» Athènes
Bon N° 4.
Couleur des yeux . . . . .
» du teint . . . . .
Renseignements { » des cheveux . . . . .
» du costume . . . . .
M. Busine. 8 Avenue de Villiers Paris.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ